

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3130/2024. (III. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A dr. Rátkey Miklós ügyvéd által képviselt gazdasági társaság indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzése ellen terjesztette elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt 2023. július 20-án, a Fővárosi Törvényszék útján az Alkotmánybírósághoz. A panaszbeadvány a támadott bírói döntést az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel tartotta ellentétesnek.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panaszból és a melléleként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy az alapügy (biztosítási szolgáltatás teljesítése iránt indított per) tárgyát az képezte, hogy egy tűzkáreseményért a biztosító (a továbbiakban: alperes) helytállási kötelezettséggel tartozik-e vagy sem, és ha igen, mely biztosítási szerződés alapján.
- [3] Az alapügy előzményeként az indítványozó 2003. október 11-ei kockázatviselési kezdettel vagyonbiztosítási szerződést kötött egy ingatlana (a továbbiakban: ingatlan 1.) biztosítására. 2007. július 3-án az indítványozó megbízott egy biztosítási alkusz kft.-t (a továbbiakban: felperesi beavatkozó) a már meglévő és az újonnan megkötendő biztosítási szerződéseit teljes körű kezelésével. 2010. november 9-én a felperesi beavatkozó díjajánlatot kért az indítványozó nevében, az indítványozó telephelyén működtetett wellness központ (a továbbiakban: ingatlan 2.) biztosítására. Ezt az alperes 2010. november 10-én elkészítette, majd azt az indítványozó 2010. november 30-án aláírta, a felperesi beavatkozó pedig 2010. december 1-jén visszaküldte az alperesnek. Az alperes 2010. december 3-ai dátummal, és 2010. december 1-jei kockázatviselési kezdettel állított ki 3757321 számon kötvényt az ingatlan 2.-re. Később az ingatlan 2. címe az önkormányzat jegyzőjének határozata értelmében megváltozott, így a felperesi beavatkozó a 3757321 számú kötvényen az új cím átvezetését kérte, amelynek az alperes 2013. szeptember 5-ei dátummal eleget tett.
- [4] A felperesi beavatkozó 2013. szeptember 26-án díjajánlatot kért az indítványozó nevében az ingatlan 1. és az ingatlan 2. helyeken „wellness és szabadidő centrum” megjelölésű tevékenység biztosítására. Az alperes a díjkalkulációt 2013. október 14-én elkészítette, biztosított tevékenységként „saját tulajdonú, bérelt ingatlan bérbeadása, üzemeltetése, wellness központ, fitneszterem üzemeltetése” nevesítésével. Az indítványozó a díjkalkulációt aznap aláírta, a felperesi beavatkozó pedig 2013. október 15-én visszaküldte az alperesnek, aki 2013. október 16-án, a 3757321 számú kötvénnyel vállalta az ingatlan 1. és az ingatlan 2. telephelyeken sportlétesítmény működtetésének biztosítását, 2010. december 1-jei kockázatviselési kezdettel. Az indítványozó az ingatlan 1.-re 2003-ban (még egy másik biztosítóval) kötött biztosítási szerződést 2013. október 11. napjára felmondta.
- [5] 2015. május 4-én az indítványozóból kiválással létrejött egy új kft., amelynek a tulajdonába került az ingatlan 2. A felperesi beavatkozó az erről szóló értesítő email-t az alperes részére továbbította, és kérte a biztosítási szerződés módosítását. Az alperes erre 2015. szeptember 9-én díjkalkulációt állított ki, amelyben rögzítette, hogy az aláírással egyidejűleg a jogutód új kft. 3757321 kötvényszámú szerződéséből az ingatlan 1. törlésre kerül – az a jelen szerződésben lesz biztosított –, és a 3757321 kötvényszámú szerződésben a továbbiakban csak az ingatlan 2. lesz biztosított. Az indítványozó a díjkalkulációt 2015. szeptember 9-én aláírta, a felperesi beavatkozó azt másnap az alperesnek visszaküldte, és az abban foglaltak hatályba helyezését kérte. Így a 4636262 számú kötvény szerint, 2015. szeptember 12-ei keltezéssel és 2015. szeptember 10-ei kockázatviselési kezdettel, az indítványozó ingatlan 1. szerinti telephelye lett biztosítva, tevékenységként „sportlétesítmény működtetését” megjelölve. A szintén 2015. szeptember 12-ei keltezésű, 3757321 számú kötvényben pedig a

- jogutód új kft. részére lett biztosítva az ingatlan 2. szerinti sportlétesítmény, 2010. december 1-jei kockázatviselési kezdettel.
- [6] 2018. június 13-án az indítványozó ingatlan 1. szerinti telephelyén tűz ütött ki. Az ott elhelyezkedő raktár csarnokában egy világítótestben keletkezett zárlat, amely miatt közel 3500 m² terület égett ki, és az ott raktározott elektronikai berendezések megsemmisültek. Megégett és szennyeződött a raktárépület melletti irodaépület is. A káreseményt a felperesi beavatkozó bejelentette az alperesnek, aki azonban 2018. augusztus 6-án arról értesítette a felperesi beavatkozót, hogy egyrészt vitatja, hogy a tűzzel érintett helyszín megegyezne az ingatlan 1.-gyel, másrészt pedig csak a wellness centrum biztosított, az egyéb épületek (raktár, iroda) és az azokban folytatott tevékenységek nem. Az alperes így – korlátozott biztosítottság miatt – 3 320 000 Ft összegig ismerte el a helytállási kötelezettségét.
- [7] 2019. június 5-én az alperes pert indított az indítványozó ellen biztosítási díj követelése jogcímen. Abban a perben vitatott volt, hogy a felek jogviszonyára a 3757321 kötvényszámú, vagy a 4636262 kötvényszámú szerződés irányadó-e, és ebből adódóan a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényt (a továbbiakban: Ptk.), vagy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényt (a továbbiakban: régi Ptk.) kell-e alkalmazni. Az ügyben az első- és másodfokú bíróság is kimondta, hogy az ingatlan 1.-et érintő jogvitára 2015. szeptember 9-től a 4636262 kötvényszámú szerződés, és ennek megfelelően a Ptk. szabályai irányadók.
- [8] Az indítványozó – az indítvánnyal érintett jelen ügyben – keresetben kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 614 913 230 Ft és ennek késedelmi kamata összegében biztosítási szolgáltatás teljesítésére. Állította, hogy a biztosítási jogviszonyra a 3757321 kötvényszámú szerződés az irányadó, a 4636262 számú kötvényt csak a számok felcseréléseként értékelte, de azt elismerte, hogy 2015-től négy évig nem jelezte, hogy a szerződés nem az akaratának megfelelően jött létre. Álláspontja szerint továbbá a vagyonbiztosítási szerződés minden, az ingatlan 1. szerinti telephelyen található épületre kiterjed, az épületegyüttes egy helyrajzi számon szerepel az ingatlan-nyilvántartásban, erről pedig – valamint az ott folytatott ingatlan-bérbeadási tevékenységről – az alperesnek igazolhatóan tudomása volt. Ebbe a perbe lépett be a biztosítási alkusz kft. felperesi beavatkozóként. Az alperes ellenkérelmében a keresetet jogalapjában és összecszerúságában is kérte elutasítani.
- [9] 2.1. A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 23-án kelt, 21.G.41.091/2019/60. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az ingatlan 1.-en 2018. június 13-án bekövetkezett tűzkáreseményért az alperes a 4636262 kötvényszámú szerződés szerint tartozik helytállási kötelezettséggel.
- [10] Az indokolásban a bíróság részletesen áttekintette, a felek között mikor, milyen tartalommal jöttek létre vagyonbiztosítási szerződések. Ennek keretében rámutatott, hogy az alperes a 2015. szeptember 9-ei díjkalkulációban vastagon kiemelve rögzítette, hogy annak aláírásával a jogutód új kft. viszi tovább a 3757321 kötvényszámú szerződést, és abból az ingatlan 1. törlésre kerül. Az indítványozó ezt a felperesi beavatkozó közreműködésével aláírta, és visszajuttatta az alperesnek. 2015. szeptember 12-én az ingatlan 1.-et érintően az indítványozó nevére a 4636262 számú kötvényt állította ki az alperes, 2015. szeptember 10-ei kockázatviselési kezdettel. Ezt az eljárást sem az indítványozó, sem a felperesi beavatkozó, mint biztosítási alkusz nem kifogásolta. Erre a megállapításra jutott a bíróság abban a perben is, amely a felek között korábban, biztosítási díj követelése miatt indult. A bíróság levezette azt is, hogy a felek jogviszonyára a Ptk. irányadó, és annak szabályai alapján a szerződést nem támadták meg. Megállapította továbbá, hogy az ingatlan 1. azonos a káresemény helyszínével – csak két bejárattal rendelkezik –, ezért a biztosítási szerződésben jól van megjelölve a telephely, amiről az alperes is bármikor meggyőződhetett volna. A Ptk. és az alperes által alkalmazott szerződési feltételek áttekintésével a bíróság megállapította, hogy az indítványozó a bérbeadás útján történő hasznosítást nem hallgatta el, arról az alperes tudomással bírt.
- [11] A 2018. június 13-ai tűzkár biztosítási esemény volt, amelyért az alperes – a Ptk. hatálya alá tartozó – 4636262 kötvényszámú vagyonbiztosítási szerződés szerint helytállni köteles.
- [12] A bíróság a Ptk. 6:443. § (2) bekezdésére hivatkozással azt is kimondta, hogy a 4636262 számú kötvény ugyan a szerződő fél ajánlatától eltért, de az ezzel kapcsolatos aggályát a fél (az indítványozó) közel négy évig nem jelezte, miközben az alperes e szerződés alapján kérte a díjfizetést. A bíróság szerint a jelen esetben nem szakcég és fogyasztó áll egymással szemben, mert a biztosítási alkuszként a felperesi beavatkozó is szakcégnek minősül, ezért nem értékelhető az alperes terhére, hogy a figyelemfelhívását sem az indítványozó, sem a felperesi beavatkozó nem észlelte. Mindezek alapján az indítványozó azon érvelése sem helytálló, hogy mindössze kötvényszám-elírás történt volna. Nem fogadta el a bíróság továbbá az indítványozó azon érvelését sem, hogy az ugyancsak az alperessel kötött felelősségbiztosítási szerződés adatlapján feltüntetett bérbeadási, raktározási tevékenység egyúttal a vagyonbiztosítási szerződésre vonatkozó tájékoztatásnak is minősülne.

- [13] 2.2. Az elsőfokú közbenső ítélet ellen mind az indítványozó, mind az alperes fellebbezett, amelyek alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla a 2022. november 15-én meghozott, 4.Pf.20.380/2022/12. számú közbenső ítéletével a Fővárosi Törvényszék közbenső ítéletét helybenhagyta.
- [14] A fellebbezésekben és a fellebbezési ellenkérelmekben foglaltakra reagálva az ítéltábla kimondta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek között 2015. szeptember 10. napjával az ingatlan 1.-re vonatkozóan, a 4636262 számú kötvényben rögzítettek szerint új biztosítási szerződés jött létre, amelyre a Ptk. rendelkezései irányadók. A Ptk. 6:443. §-a értelmében az indítványozó volt a biztosítási ajánlattevő, az indítványozónak az új kft. kiválásáról szóló értesítő email-jéből azonban további egyértelmű szerződési akarat nem olvasható ki, ez pedig az indítványozó – mint biztosítási ajánlattevő – terhére esik. Az alperes az elkészített díjkalkulációban külön kiemelten felhívta az indítványozó figyelmét, hogy miként fog változni a korábbi biztosítási szerződés a kiválás miatt, és hogy az ingatlan 1.-re új biztosítási szerződés kerül megkötésre. A díjkalkuláció aláírásával és visszajuttatásával az indítványozó e tartalommal tette meg a biztosítási ajánlatát, az alperes pedig ennek megfelelően állította ki a 4636262 számú kötvényt. Ezt az eljárást aztán az indítványozó éveken keresztül nem kifogásolta.
- [15] Az elsőfokú bíróság az ítéltábla szerint helytállóan alkalmazta a Ptk. rendelkezéseit, amikor az alperes érvénytelenségi kifogásának nem adott helyt. A Ptk. és a vagyontulajdonosi szerződés biztosítási feltételei alapján az alperes mentesülésre sem hivatkozhatott alappal. Ugyan az indítványozó az őt terhelő közlési (változásbejelentési) kötelezettségnek nem tett eleget maradéktalanul, amikor nem jelezte, hogy az ingatlan 1.-en több épület áll, eltérő megközelítési lehetőségekkel, és azokat nem csak sportlétesítményként használja, és ezért az alperes szolgáltatási kötelezettsége a külön megjelölhető, nem wellness tevékenységgel érintett épületekben keletkezett tűzkárookra nem állt be. Az alperes azonban elismerte, hogy a tűzkr az ingatlan 1.-en keletkezett, és az ottani sportlétesítmény épületét is érintette, amiért ő részbeni teljesítési kötelezettséggel tartozik, vagyis a teljes kérés elutasítására irányuló fellebbezési kérelme nem foghatott helyt. A részbeni elismerésre tekintettel megállapítható, hogy az alperes az ingatlan 1.-en 2018. június 13-án bekövetkezett tűz káreseményért, mint biztosítási eseményért a biztosítási feltételek szerint helytállási kötelezettséggel tartozik, ezért az elsőfokú közbenső ítélet megváltoztatására nem volt indok.
- [16] 2.3. A felperesi beavatkozó a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú közbenső ítélete ellen 2023. február 22-én alkotmányjogi panaszt nyújtott be, mivel azonban felülvizsgálati kérelmet is előterjesztett a Kúriához, ezért az Alkotmánybíróság – egyesbíróként eljárva – az alkotmányjogi panaszt a 2023. március 16-án meghozott, IV/485-2/2023. ügyszámú végzésével, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének – korábban hatályos – 32. § (3) bekezdése alapján egyesbírói végzéssel visszautasította. Az indokolásban arról is tájékoztatta az Alkotmánybíróság a felperesi beavatkozót, hogy „a Kúria felülvizsgálati eljárás során hozott döntését követően – az Abtv.-ben meghatározott feltételek teljesülése esetén – a jogerős döntés elleni alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll az indítványozó számára. Az Ügyrend 32. § (4) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a kúriai döntésre is ki kell terjeszteni, ellenkező esetben elkésettnek minősülhet az indítvány.”
- [17] 2.4. A felperesi beavatkozó 2023. június 28-án – ismételten – alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú közbenső ítélete ellen, kérve annak megsemmisítését. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként a XXVIII. cikk (1) bekezdését jelölte meg. Az Alkotmánybíróság a 3058/2024. (II. 23.) AB végzéssel a felperesi beavatkozó alkotmányjogi panaszát visszautasította az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, mivel az az Abtv. 29. §-ában megfogalmazott befogadhatósági akadályban szenvedett.
- [18] 2.5. Az indítványozó és a felperesi beavatkozó a másodfokú jogerős határozat ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, amelyet a Kúria a 2023. május 16-án kelt, Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzésével visszautasított.
- [19] Az indokolásban a Kúria rámutatott, hogy a felülvizsgálati kérelmekhez nem csatoltak a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet, ezért azok érdemben nem bírálhatók el, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 408. § (2) bekezdése, 409–410. §-ai, 412. § (2) bekezdése és 415. § (1) bekezdés e) pontja alapján.
- [20] 2.6. A Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzésével szemben a felperesi beavatkozó jogegységi panaszt terjesztett elő, amelyet a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a 2023. augusztus 28-án kelt, Jpe.II.60.046/2023/9. számú végzésével visszautasított.

- [21] Az indokolásban foglaltak szerint – a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/C. § (6) bekezdés c) pontjára, (2) bekezdés e) pontjára, valamint a Pp. 148. § (1) bekezdésére és 617. §-ára figyelemmel – megállapítható, hogy a jogegységi panaszt ugyan határidőben nyújtották be, de az eljárási illeték határidőben történő megfizetése és jóváírása nem történt meg a 30 napos határidőn belül, ezért a Kúria a jogegységi panaszt, mint érdemben el nem bírálhatót, visszautasította.
- [22] 3. Az indítványozó 2023. július 20-án alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzése ellen, kérve annak megsemmisítését. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként a XV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit jelölte meg. Az alkotmányjogi panasz tartalmazza a tényállás és a pertörténet ismertetését, valamint utalást arra, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben nyújtotta be, és érintettnek minősül, mivel az alapügyben felperesként vett részt.
- [23] 3.1. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott bírói döntést azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, mert az nem felel meg az Alaptörvény jogszabályok értelmezésére vonatkozó követelményeinek. Idézi a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat azon megállapítását, amely szerint „a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségétől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” (Indokolás [23]) Márpedig az indítványozó szerint a Kúria eloldotta magát a Pp. 408. § (2) bekezdésében megjelenő egyértelmű jogalkotói szándéktól, és önkényesen, az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen értelmezte a felülvizsgálat kizártságának ott szabályozott esetét. Ennek alátámasztására hivatkozott a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatban foglaltakra is, ahol az Alkotmánybíróság kimondta, hogy: „Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” (Indokolás [26])
- [24] Az indítványozó kifogásolta, hogy a Kúria saját maga számára tartja fenn a jogot annak megállapítására, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben. A Kúria ennek során azt vizsgálja, hogy a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben megegyezett-e az eljárt bíróságok álláspontja (Kúria Pfv.I.21.058/2022/2., megjelent: BH2022. 326.) (Kúriai végzés, Indokolás [8]). Az indítványozó úgy látja, hogy ennek vizsgálatával a Kúria olyan eljárási rendet követ, amelyet számára a Pp. nem biztosít, ezért a Pp. 408. § (2) bekezdésében szereplő kizáró ok alkalmazhatóságának körét túllépi. Az indítványozó értelmezésében ugyanis ezt a visszautasítási okot a Kúria csak akkor alkalmazhatná, ha a másodfokú eljárásban a bíróság a Pp. 386. § (4) bekezdésének második mondata alapján hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. Ez az eset – az indítványozó érvelése alapján – nem állhat fenn, ha a fellebbezés vagy a fellebbezési ellenkérelem bármilyen új tényt vagy körülményt tartalmaz, aminek az értékelésére a másodfokú bíróságnak az indokolásában ki kell térnie. Az alkotmányjogi panasz szerint ez olvasható ki az Alkotmánybíróság korábbi, 605/D/2006. AB határozatából is.
- [25] Az indítványozó ezért az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal ellentétesnek tartja a Kúriának – a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK véleményben is megjelenő, és a most támadott végzésben is hivatkozott – azon értelmezését, hogy: „A másodfokú ítélet indoklásában hivatkozott jogszabályhely vagy az indokolás tartalma alapján a Kúria állapítja meg, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben.” Álláspontja szerint ilyen jogot a Pp. nem biztosít a Kúriának, a Kúria nem vetheti össze az első- és másodfokú ítéleteket, és nem dönthet maga az alkalmazott jogszabályhelyek és a jogi indokolás azonosságáról. A Kúria csak annak a vizsgálatára szorítkozhat, hogy a másodfokú bíróság utalt-e arra, hogy azonos jogszabályi rendelkezések alapján és azonos jogi indokollással hagyja helyben az elsőfokú ítéletet. Ha ilyen utalás az ítéletben szerepel, az indítványozó szerint akkor – és csak akkor – szükséges a felülvizsgálati kérelmet benyújtó félnek a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjeszteni. Ezen objektív körülmény hiányában az engedélyezés iránti kérelem megkövetelése nélkülözi a törvényi alapot, valamint ellentétes a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal és a jogorvoslathoz való joggal.

- [26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szabályozott tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolt bírói döntéshez való jog sérelmét veti fel az indítványozó szerint az is, hogy a Kúria nem tett eleget az Alaptörvény által elvárt mértékben az indokolási kötelezettségének, mert nem fejtette ki, hogy annak, hogy „a másodfokú bíróság a[z indítványozó] közlési kötelezettségének teljesítésével és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állásával kapcsolatban az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott” (kúriai végzés, Indokolás [10]), miért nincs jelentősége. A Kúria indokolása ezért nem terjed ki az ügy érdeme szempontjából jelentős valamennyi kérdésre.
- [27] 3.2. Az indítványozó hivatkozhatónak tartja az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jog sérelmét is, annak ellenére, hogy az az Alkotmánybíróság több döntése szerint csak a rendes jogorvoslatra terjed ki. Idézi a 3020/2018. (I. 26.) AB határozat indokolását, amely – az alkotmányjogi panaszra, nem a felülvizsgálatra nézve – kimondta: „Az alkotmányjogi panasz – mint rendkívüli jogorvoslati forma – vonatkozásában pedig leszögezte azt is az Alkotmánybíróság, hogy – bár a jogorvoslathoz való alapjogból nem következik kényszerítően e jogorvoslati lehetőség megteremtése, ha jogalkotó mégis megnyitotta e jogorvoslati forma lehetőségét, akkor – a jogalkotónak alkotmányos kötelessége olyan eljárásjogi szabályok megalkotása, amelyek alkalmazásával az alkotmányos jogokat ért jogsérelem valóságosan, azaz hatékonyan orvosolhatóvá válik” (Indokolás [37]). Ezt az Alkotmánybíróság más döntésekben, így például a 6/2020. (III. 3.) AB határozatban is megerősítette, amikor kimondta, hogy: „A következetes alkotmánybírósági gyakorlat szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből kényszerítően nem következik a rendes jogorvoslati formákon felüli, egyéb jogorvoslati lehetőségek biztosítása. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság leszögezte azt is, hogy amennyiben jogalkotó mégis megteremtette a rendes jogorvoslaton felüli, valamely további jogorvoslat lehetőségét, abban az esetben ez jogalkotói döntés e jogorvoslat elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróságok számára olyan, az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó alkotmányos kötelezettséget is létrehozott, amely szerint jogalkalmazásuk során a jogalkotó által megnyitott jogorvoslat lehetősége az Alaptörvényből levezethető követelményeknek megfelelően, így hatékonyan és ténylegesen is érvényesüljön” (Indokolás [111]). A Kúria önkényes jogértelmezése az indítványozó szerint e hatékony és ténylegesen érvényesülő jogorvoslathoz való jog érvényesülését akadályozta meg.
- [28] 3.3. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében szabályozott törvény előtti egyenlőség követelménye is sérült az alkotmányjogi panasz szerint, mert a Kúria a Pp. 408. § (2) bekezdésének önkényes alkalmazásával hátrányosan különböztette meg azokat a személyeket, akiknek az ügyében a másodfokú bíróság eltérő jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, ezzel elzárva őket a felülvizsgálati kérelem befogadásának lehetőségétől.
- [29] A Kúria akkor, amikor az első- és másodfokú ítéletek azonosságáról dönt, „a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdéseket” vizsgálja, miközben – az indítványozó szerint, a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján – a vizsgálandó jogi indokolás ennél tágabb. A jelen ügyben is utalt rá a Kúria, hogy az indítványozó közlési kötelezettsége és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állta kapcsán eltért a két alsóbb fokú közbenső ítélet. E pontosításra a másodfokú bíróság is utalt, így – az indítványozó álláspontja szerint – nem lehet azonosnak tekinteni a két bírói döntést.
- [30] A Kúria kifogásolt gyakorlata miatt a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felek között megkülönböztetés alakul ki, mert ők nem tudhatják a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor, hogy a Kúria a törvényben nem szereplő szempontokat is alkalmazni fog, amikor a Pp. 408. § (2) bekezdésében szereplő kizáró ok fennálltát megállapítja. Kifogásolható ezért, hogy a Kúria – a Pp. 386. § (4) bekezdésében foglaltak ellenére – magának vindikálja a jogot, hogy megállapítsa a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálat kizártsága esetének fennállását vagy fenn nem állását. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközés összehasonlítható helyzetben lévő (azonos csoportba tartozó) személyi körön belül állapítható meg. Az indítványozó úgy véli, hogy homogén csoportot alkot valamennyi olyan személlyel, akinek a vagyoni jogi perében az eljáró bíróságok eltérő indokolással hoztak döntést, és akiknek a felülvizsgálati kérelmére ezért nem alkalmazható a Pp. 408. § (2) bekezdése. E körön belül okoz megkülönböztetést a Kúria azon (kifogásolt) jogértelmezése, amely az azonosság megállapításához csak a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdéseket vizsgálja. E jogértelmezés alapján ugyanis az érintettek felülvizsgálati kérelme mégis a Pp. 408. § (2) bekezdése alá fog esni, és ezért a Kúria vissza fogja utasítani. Ennek a különbségtételnek tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka nincs, ezért önkényes {lásd pl. 13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [35]}. Az alkotmányjogi panasz e helyütt is megismételte, hogy amennyiben bármilyen nóvumra kitér a másod-

fokú ítélet az elsőfokú ítélethez képest, akkor már nem lehet a jogi indokolásokat azonosnak tekinteni. A jelen ügyben ilyen nívumnak tekinti azt, hogy a másodfokú bíróság érintette, hogy a bérlemény funkciója – akár csak közvetetten is – közrehatott-e a káreseményben. A Kúria azonban ennek ellenére a két ítélet közötti eltérést mégsem tartotta a per eldöntése szempontjából jelentős kérdésnek.

- [31] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt döntení kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezeken kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [32] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [33] 5. Az indítványozó – az Abtv. 30. § (1) bekezdésére figyelemmel – határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll, tekintettel arra, hogy az alapügyben felperes volt. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozott – megjelölve az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit –, továbbá a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőséget kimerítette.
- [34] 6. Megállapítható volt, hogy az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek eleget tesz. Tartalmazza: a) a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései kapcsán azt, hogy a Kúria önkényesen értelmezte a Pp. 408. § (2) bekezdését, és ezzel elzárta az indítványozót a felülvizsgálati eljárástól, valamint ezt nem indokolta meg kellőképpen; a XV. cikk (1) bekezdése kapcsán pedig azt, hogy a Kúria hátrányosan megkülönböztet azok között, akik két eltérő bírói döntés után felülvizsgálati kérelmet terjesztenek elő]; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést (a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzése); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a bírói döntést.
- [35] 7. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [36] 7.1. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és a XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jog sérelmét amiatt állította az indítványozó, mert álláspontja szerint kifogásolható, hogy a Kúria saját maga számára tartja fenn annak a jogát, hogy a Pp. 408. § (2) bekezdése alapján megállapítsa, az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta-e helyben. Ebben a kérdésben a Kúria – az alkotmányjogi panasz szerint – önkényesen döntött, ezzel elzárva az indítványozót a hatékony és ténylegesen érvényesülő (rendkívüli) jogorvoslati lehetőségtől.
- [37] 7.2. Az Alkotmánybíróság ezen indítványi elem kapcsán emlékeztet arra, hogy korábban már számos alkalommal foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a Pp. 408. § (2) bekezdésének a Kúria általi értelmezése a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, illetve a jogorvoslathoz való jog összefüggésében felvet-e alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, vagy okozhat-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet. Így az Alkotmánybíróság már több esetben is hangsúlyozta, hogy „következetes gyakorlata szerint annak megítélése, hogy a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásának előfeltételei fennállnak-e vagy sem, illetőleg a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásra alkalmas-e vagy sem, alapvetően nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági, hanem az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül eső szakjogi-törvényértelmezési kérdés” {3333/2022. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [24]; 3068/2023. (II. 16.) AB végzés, Indokolás [21]}.

- [38] Még konkrétabban megfogalmazva az Alkotmánybíróság azt is kimondta, hogy: „Annak megítélése, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei fennállnak-e vagy sem, nem alkotmányossági, hanem szakjogi-törvényértelmezési kérdés, melyben az Alkotmánybíróság – következetes gyakorlatának megfelelően – a Kúria döntését nem bírálhatja felül.” {3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [22]; 3531/2023. (XII. 14.) AB végzés, Indokolás [27]} Ennek megfelelően a jelen ügyben is azt lehetett megállapítani, hogy a panasz tartalma szerint a felülvizsgálati tényállás, illetve a kúriai jogértelmezés és jogalkalmazás megváltoztatására, egy más tartalmú, az érdemi felülvizsgálatot lehetővé tevő végzés meghozatalára irányul. A tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés {hasonlóan: 3450/2021. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [14]}. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó valamely kérdésben (jelen esetben a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásra való alkalmasságának kérdésében) nem osztja a Kúria jogi álláspontját, illetőleg valamely jogszabályi rendelkezést az indítványozó szerint a Kúria megsértett (vagy helytelenül értelmezett), még nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét {hasonlóan: 3068/2023. (II. 16.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [39] Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban is, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik, ebből következően nem terjed ki a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra {3309/2022. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 3068/2023. (II. 16.) AB végzés, Indokolás [22]; 3531/2023. (XII. 14.) AB végzés, Indokolás [27]}.
- [40] 7.3. Az indítványozó a XXVIII. cikk (1) bekezdése kapcsán a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolt bírói döntéshez való jog sérelmére is hivatkozott, mivel véleménye szerint nem indokolta meg kellőképpen a Kúria, hogy annak, hogy a másodfokú bíróság az ő közlési kötelezettségének teljesítése és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állása kapcsán eltérő következtetésre jutott, miért nincs jelentősége.
- [41] Az Alkotmánybíróság ezen panasz-elem kapcsán is megismétli: „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]} Azonban az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatban azt is megállapította, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {Indokolás [89]}.
- [42] Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]; 3084/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [29]}. Önmagában az, hogy a bíróság a tényeket és a bizonyítékokat az indítványozótól eltérő módon értékelte, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonta le, és nem osztotta az indítványozó jogi álláspontját, még nem teszi az eljárást tisztességtelenné {hasonlóan: 3084/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [30]}.
- [43] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a jogerős közbenső ítélet rendelkező részében az szerepel, hogy a „Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.” Az elsőfokú közbenső ítélet rendelkező része pedig úgy szól, hogy a „bíróság megállapítja, hogy az alperes a[z ingatlan 1.] alatt található ingatlan 2018. június 13. napján bekövetkezett tűzkáreseményért, mint biztosítási eseményért a 4636262 számú kötvény és a hozzátartozó Perfekt Vagyonbiztosítási és Üzemszünet biztosítás Feltételeiben rögzítettek szerint helytállási kötelezettséggel tartozik.” Ehhez képest nem mutatkozik ellentmondás a jogerős közbenső ítélet indokolásával, amely a [16]–[17] bekezdésekben megállapítja, hogy az alperes már az elsőfokú eljárásban is részben elismerte szolgáltatási kötelezettségét, ezért a teljes kereset elutasítására irányuló fellebbezési kérelme nem foghatott helyt; és „[m]iután az alperes részben elismerte szolgáltatási kötelezettségének fennállását, ezért az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének megállapítása, miszerint az alperes a[z ingatlan 1.] alatti ingatlanban 2018. június 13. napján bekövetkezett tűz káreseményért, mint biztosítási eseményért a biztosítási feltételek szerint helytállási kötelezettséggel tartozik, helytálló, annak, mint közbenső ítéleti döntésnek a megváltoztatására nem volt indok.” {Indokolás [17].} Ezen első- és másodfokú közbenső ítéletekben foglalt megállapításokra figyelemmel a Kúria támadott végzésének megállapítása, miszerint „a másodfokú bíróság a[z indítványozó] közlési kötelezett-

ségének teljesítésével és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állásával kapcsolatban az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott, de ennek a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából nem volt jelentősége” (kúriai végzés, Indokolás [10]), az indokolt bírói döntéshez való jog szempontjából nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.

- [44] 7.4. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében előírt törvény előtti egyenlőség követelménye az alkotmányjogi panasz szerint amiatt sérült, mert a Kúria a Pp. 408. § (2) bekezdését önkényesen alkalmazza; így azok között, akiknek a vagyoni jogi perében az eljáró első- és másodfokú bíróságok eltérő indokolással hoztak döntést, megkülönböztetést okoz, hogy a Kúria csak a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdéseket vizsgálja akkor, amikor az első- és másodfokú ítéletek azonosságáról dönt.
- [45] Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint „az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése tartalmazza az általános jog-egyenlőségi szabályt, amely a jogrend valamennyi szabálya tekintetében azért biztosítja az egyenlő kezelést követelményét, mert az egyenlőség végső alapja az egyenlő méltóság. [...] Ez a követelmény az egész jogrendre kiterjed, a közhatalmat gyakorlók kötelesek egyenlő elbánást biztosítani a joghatóságuk alá tartozó minden személy számára. A jogegyenlőség elve ugyanakkor nem bármifajta különbségtételt, hanem csupán az emberi méltóságot sértő megkülönböztetéseket tilalmazza. Alaptörvény-ellenes, vagyis emberi méltóságot sértő megkülönböztetés abban az esetben állapítható meg, ha a különbségtétel önkényes” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [41]–[42]; 3074/2016. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az Alaptörvény XV. cikke (1) bekezdésének az értelmezett tartalma nemcsak a jogszabályok alaptörvény-ellenességének vizsgálatakor bír jelentőséggel, hanem a bírói döntésekben megjelenő jogszabály-értelmezésnél is, a jogszabályok normatartalmának meghatározása során, a jogszabály konkrét tényállásra vonatkoztatásánál {3002/2021. (I. 14.) AB határozat, Indokolás [60]}.
- [46] A jelen ügyben azonban az alkotmányjogi panasz vonatkozó része nem az indítványozóval kapcsolatos, végső soron az emberi méltósághoz való jog sérelmére visszavezethető, önkényes megkülönböztetést állít, hanem a Kúria azon [a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK véleményben is megjelenő] jogértelmezését kifogásolja, amely szerint akkor is megállapítható a Pp. 408. § (2) bekezdése szerinti feltételek fennállta, ha a másodfokú bíróság azonos jogi indokolással hagyja helyben az elsőfokú ítéletet, ugyanakkor döntése indokait további – jellemzően a fellebbezésben felhozott érvekre reagáló – indokokkal is kiegészíti. Az indítványozó tehát úgy véli, hogy az ő esetében az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság nem azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben, ezért a felülvizsgálati kérelmének helyt kellett volna adni; míg a Kúria úgy ítélte meg, hogy a két fokon eljáró bíróság jogi álláspontja megegyezik, a Pp. 408. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak, ezért – engedélyezés iránti kérelem hiányában – nincs helye felülvizsgálatnak. Az indítványozó így az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése kapcsán is a Kúria felülvizsgálat kizártságával kapcsolatos jogszabályértelmezésének helyességét kritizálja, amely – a fent kifejtettek szerint – a Kúria mérlegelési jogkörébe tartozó szakjogi-törvényértelmezési kérdés.
- [47] Amint azt az Alkotmánybíróság már korábban is megfogalmazta, „minden jogi rendelkezés [...] alacsonyabb vagy magasabb szinten, de elvont módon ragadja meg a szabályozás tárgyát. Emiatt minden norma egyedi esetre történő alkalmazása (vagy nem alkalmazása) szükségképpen jogértelmezési kérdéseket vet fel. Ezek megválaszolása, az adott rendelkezés valós tartalmának kibontása a jogalkalmazók, végső soron a bíróságok feladata. A szakjogi jogértelmezés tehát a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, mely alkotmányossági kérdést csak akkor vet fel, ha annak eredménye az Alaptörvény valamely rendelkezésével nem áll összhangban. Önmagában az, hogy az indítványozó szerint az érintett szabályok helyes értelme más, mint amit a bíróságok határozataikban megállapítottak, nem vezet az Alaptörvény sérelmére. A bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon” {3154/2014. (V. 9.) AB végzés, Indokolás [31]; 3204/2014. (VII. 15.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az indítvány ezért e részében sem vet fel az Abtv. 29. § szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [48] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jog-

orvoslattel (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]; 3480/2020. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [27]]. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3480/2020. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [27]].

- [49] 8. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként így arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-ában megfogalmazott befogadhatósági akadályban szenved. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. említett 29. §-ában foglaltakra, visszautasította, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Budapest, 2024. március 5.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1693/2023.

• • •